

LINDA VAN RIJN

Playa Blanca

Thriller

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440264

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Marmer BV

© 2022 Linda van Rijn en Uitgeverij Marmer BV

Redactie: Karin Denaar

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Hoofdstuk 1

‘Dames en heren, over tien minuten zullen wij landen op de luchthaven van Arrecife. Wij verzoeken u vriendelijk uw stoelriemen vast te maken, uw tafeltje in te klappen en...’

De rest van het standaardpraatje van de stewardess ging langs Laura van Diemen heen toen ze door het kleine vliegtuigraampje naar buiten keek. Daar was nu alleen nog het diepe grijsblauw van de Atlantische Oceaan te zien, maar het kon niet lang meer duren voor het uitzicht zou veranderen.

‘Eindelijk’, hoorde ze haar vriendin Benthe van der Sluijs achter zich verzuchten. ‘Ik ben niet goed in stilzitten.’

Haar andere vriendin Annemarie Ketelaar, die naast Benthe zat, grinnikte. ‘Dat heb ik gemerkt.’

Laura wisselde een blik met haar vriend Ruben, naast haar op de middelste van de drie stoelen op de rij. Allebei moesten ze lachen. ‘Als je in het woordenboek kijkt, staat mijn foto erbij’, zei Benthe altijd als iemand vroeg of ze niet toevallig adhd had. Haar tomeloze energie was legendarisch.

‘Zijn we er?’ Naast Ruben keek Roxanne Wegener wat verdwaasd om zich heen. Ze was bij het opstijgen in slaap gevallen en werd nu knipperend wakker. Laura was niet verbaasd. Ooit was ze met Roxanne, die ze al kende sinds de middelbare school, op een interrail-trip door Europa gegaan. Waar Laura had genoten van het landschap dat urenlang aan de raampjes van de trein voorbij was getrokken, waren Roxannes ogen telkens dichtgezakt zodra de wielen van de trein zich in beweging zetten. ‘Nog nooit zo lekker geslapen’, had Roxanne achteraf lachend verkondigd.

‘Ja’, zei Laura als antwoord op Roxannes vraag. ‘Nog een paar minuten. O, kijk!’ Ze wees uit het raam. Ver onder hen verschenen nu de contouren van het Canarische eiland waarnaar ze op weg waren. Het bruin van het vulkanisch gesteente werd afgewisseld met het wit van de huizen in de hoofdstad. Het vliegtuig daalde. De oceaan leek van kleur te veranderen. Het grijs trok weg, het blauw werd feller.

‘Tijd voor een duik’, zei Roxanne verlangend toen ze zich half over Ruben en Laura heen boog om een glimp op te vangen van het uitzicht. ‘Het water ziet er heerlijk uit.’

Laura knikte. Ze had zelf ook wel zin om te

zwemmen in het zeewater dat er zo aantrekkelijk uitzag, maar eerst moesten ze nog met de bus naar het hotel, een rit van zo'n drie kwartier. Gelukkig hadden ze daarna voldoende tijd om te zwemmen, aangezien ze vroeg in de ochtend – te vroeg, had Ruben gekreund toen de wekker vannacht om drie uur ging – waren vertrokken. Laura was het op dat moment hartgrondig met haar vriend eens geweest, maar nu was ze blij dat het pas begin van de middag was. In gedachten zag ze zichzelf al op een ligbedje bij het zwembad liggen, lezend in de thriller die al maanden op haar nachtkastje lag en waarvan ze toch nog maar op pagina twintig was.

Het vliegtuig daalde verder. Roxanne ging weer rechtzitten. Laura voelde hoe de Boeing een scherpe bocht maakte. Even hingen ze zo schuin dat ze vreesde dat ze in een duikvlucht boven op de hoofdstad van Lanzarote terecht zouden komen, maar toen hing het vliegtuig ineens weer recht. Ze voelde in haar buik dat de daling sneller ging.

Laura zette zich schrap voor het moment dat de wielen de grond raakten. Ze was helemaal niet bang in het vliegtuig, maar die klap, gevolgd door het harde remmen, was niet haar favoriete onderdeel van de reis. Gelukkig zette

de piloot het toestel keurig aan de grond en terwijl Laura door het remmen naar voren werd geduwd in haar gordel, hoorde ze achterin een groepje vakantiegangers klappen.

‘Doen mensen dat nog?’ klonk Benthés gemuseerde stem.

‘Kennelijk’, grinnikte Laura. ‘De piloot zal het vast waarderen.’

‘De automatische piloot, bedoel je’, grijnsde Ruben. ‘Piloten hoeven toch echt al een hele tijd niet meer handmatig te landen.’

‘Hoe dan ook, we zijn er!’ Laura keek weer uit het raampje. Het enige wat te zien was, was de startbaan die te midden van verdord gras lag, maar dat deed er niet toe. De zon scheen, terwijl ze vanochtend in druilerige miezer waren vertrokken. Nog een uurtje en dan wachtten er een heerlijke hotelkamer, drie zwembaden, de zee en – zo had ze gelezen op de website – maar liefst drie verschillende cocktailbars op haar. Terwijl het vliegtuig naar de gate taxiede, pakte Laura Rubens hand vast en kneep er even in. Ze wisselde een opgetogen blik met haar vriend. Acht dagen van ontspanning, lol en lekker eten wachtten op hen. Zelden had ze zoveel zin gehad in een vakantie.

‘Lau, moet je kijken, we hebben zelfs een terras!’ Ruben had de schuifpui van hun hotelkamer geopend en riep naar haar met opgetogen stem. Laura volgde hem naar buiten en keek bewonderend naar de grote buitenruimte, waar zelfs een fijne loungebank stond.

‘Ik dacht dat we zo’n klein balkonnetje zouden hebben’, zei ze. ‘Maar dit is gewoon meer dan we thuis gewend zijn.’

Ruben lachte en knikte. Het klopte ook: hun Rotterdamse appartement had een balkon waar je met moeite een bistro-setje op kwijt kon. Met z’n tweeën was het prima, maar mochten ze ooit kinderen krijgen, dan wilde Laura toch op zoek naar een huis met een tuin.

‘Zit nog lekker ook’, deelde Ruben vanaf de bank mee. Hij klopte op de plek naast zich. Laura liet zich op het zachte kussen zakken en nestelde zich tegen hem aan. De middagzon viel op haar gezicht en genietend sloot ze haar ogen. Ze voelde de vermoeidheid door het vroege opstaan, maar tegelijkertijd gaf de zon haar energie. ‘Kom mee’, zei ze na een tijdje. ‘Dan gaan we zwemmen.’

‘Moeten we niet even de spullen uitpakken?’

‘Als je liever hier op de kamer kleren in de kast gaat leggen dan dat je deze zonnige uurtjes

in het zwembad doorbrengt, vind ik het prima', zei Laura, terwijl ze overeind kwam. 'Maar persoonlijk voel ik meer voor een frisse duik. Ik heb onze zwemspullen bovenop gelegd in de koffer.'

'Slim', zei Ruben, die ook overeind kwam, met een grijns. 'Als we het van mijn inpaktalent moesten hebben, zouden we het komende uur aan het zoeken zijn.'

Laura opende de koffer en haalde er een tasje met daarin hun zwemspullen uit. Vijf minuten later liepen ze naar het grootste van de vijf zwembaden, waar het vrij rustig was. Ze vonden twee ligbedjes in de zon en installeerden zich. 'Moet je kijken', zei Laura grinnikend en ze wees naar een bordje waarop stond dat het verboden was om stoelen te claimen door een handdoek neer te leggen. 'Dat zal een hoop ergernis schelen.'

'O ja, vreselijk.' Ruben trok een gezicht. 'Weet je nog vorig jaar in Griekenland?'

Laura knikte. Tijdens hun vakantie op Samos hadden ze in acht dagen tijd drie keer meegeemaakt dat gasten bijna, of helemaal, met elkaar op de vuist gingen vanwege een al dan niet geclaimde ligstoel. Het was zo erg dat er zelfs een beveiliging van het hotel aan te pas had moeten komen.

‘Volgens mij zijn er hier sowieso wel genoeg ligstoelen’, zei Laura terwijl ze om zich heen keek. ‘Ik heb niet de indruk dat het hotel helemaal vol zit.’

‘Het hoogseizoen zit er ook al zo’n beetje op’, zei Ruben. ‘Eind september is het nooit erg druk op de Canarische Eilanden.’

‘Vreemd eigenlijk.’ Laura sloot haar ogen en draaide haar gezicht naar de zon. ‘Terwijl het hier nog heerlijk weer is.’ Op dat moment was het alsof er een wolk voor de zon schoof, want plotseling lag ze in de schaduw. Verwonderd opende ze haar ogen weer en knipperde even. ‘Hé, Benthe!’

‘Bezwaar als ik bij jullie kom liggen?’ vroeg haar vriendin, die zich had omgekleed en nu een kleurige strandjurk en een grote, rieten hoed droeg. Over haar linkerschouder hing een gevlochten tas waaruit een handdoek stak.

‘Nee, natuurlijk niet. Kom erbij.’ Laura gebaarde naar het lege bedje rechts van haar. ‘Ik denk dat de rest de koffers aan het uitpakken is, maar mij lijkt dat dat vanavond ook wel kan.’

‘Ja, precies.’ Benthe haalde de handdoek uit haar tas en spreidde die uit over het ligbed. Daarna begon ze zich in te smeren met zonnebrand die sterk naar kokos rook. ‘Ik heb gelezen

dat hier op het eiland een prachtig museum is', zei ze ondertussen. 'Het Museo Internacional in Arrecife. Er hangt werk van Picasso, Miró en Zóbel. Ik denk dat ik er morgen meteen naartoe ga.'

'Goed idee', zei Laura. 'Misschien ga ik wel mee. Ik weet niet zoveel over kunst als jij, maar ik ben dol op musea.'

'Vooral het werk van Miró is prachtig', vertelde Benthe. Haar ogen begonnen te glimmen toen ze over de kunstenaar sprak. Kunst was Benthes grote liefde en, gelukkig voor haar, sinds een paar jaar ook waar ze van leefde.

'Hoe hij speelt met vorm, en kleur.' Benthe zuchtte diep. 'Dat is zo ontzettend knap. Als ik maar tien procent van zijn talent zou hebben, zou ik al diep gelukkig zijn, maar dat heb ik helaas niet.'

'Je moet jezelf niet tekortdoen', zei Laura. 'Je hebt hartstikke veel talent. Bijna alle schilderijen van je expositie zijn al verkocht. En toen we daar waren, spatte ik bijna uit elkaar van trots over al het moois dat je hebt gemaakt.'

'Ach welnee.' Benthe stak afwerend haar handen op. Daarna vouwde ze ze met een klap samen voor haar borst. 'Ik zal mezelf natuurlijk nooit in één adem kunnen noemen met de